

en Gang? Det vil sige, at man med et Slag vilde gaa ind paa en temmelig stor Forstyrrelse baade paa Produkt- og paa Arbejdsmarkedet. Men jeg har heller ikke hørt, at nogen er fremkommen med en saadan Paa-stand, at man med et Slag skulde borttage al Beskyttelse i Landet. Den højtærede Minister mente ikke, at det var noget usædvanligt, at vi her gav en Understøttelse til visse Erhverv, og den højtærede Minister mente, at saadanne Foranstaltninger, som vi traf med Hensyn til Kommunikation i Isvintre, var af den Slags Understøttelser, ligesom han ogsaa mindede os om, at vi jo her have været med til at give Hjælp til Udførselen fra Esbjerg til Hamborg. Jeg vil sige, at der er en meget stor Forskel paa disse Foranstaltninger, som den højtærede Minister der omtalte, og saa paa det Forslag, her er forelagt. Hjælpen, som er ydet i de to Tilfælde, som den højtærede Minister har talt om, blev ydet direkte, det blev en direkte Udbetaling fra Statskassens Side, og det lægger jeg stor Vægt paa, fordi saa ved man, hvor store Summer det er, man skal af med. Man ved nøjagtigt, hvilken Sum der gaar ud fra Statskassen, og hvilken Sum Skatteborgerne kommer til at bære, medens derimod saa godt som alle — eller vel egentlig alle — Beskyttelsesafgifter ere af den Art, at man knapt kan udregne, hvormeget Skatteborgerne egentlig komme af med, og saa spildes en stor Part af den Byrde. Skatteborgerne maa bære, paa Bejen hen til dem, der skulle nyde godt deraf, og gaa rent til Spilde. Derfor tillod jeg mig ogsaa at sige i Gaar, at hvis der virkelig er en saadan Nødstilstand paa Sukkerodretningens Omraade, at man skulde til at yde noget dertil, saa vilde jeg langt foretrække, at man gif til en direkte Hjælp og i den Anledning paalignede en ny direkte Stat ud over Landet. Saa vilde Befolkningen forstaa, hvad det betød. Men det vilde ganske sikkert ogsaa føre til — det tror jeg sikkert — at Befolkningen vilde sige: Nej, lad os blive fri for at faa Statteopkrævning ind i Huset 1 eller 2 eller 3 eller 4 Gange om Aaret til Fordel for disse Sukkerodrettere paa Holland, Nøen og Slyn, lad os saa undersøgt grundigt, om de ere værre stilledes end vi, og ere de ikke det, saa lad dem passe sig selv, saaledes som vi have gjort. Jeg tror, der vil rejse sig en saadan Modstand imod den Maade at understøtte Folk paa, at ingen Rigsdagsmand turde vove at vedkende sig, at han havde været med til at faa en saadan Foranstaltning gennemført. — Det er sagt her i Dag — jeg tror, det var af det ærede Medlem for

Standerborg Amts 2den Valgfreds (Byriel Jensen) — at han vilde haabe, at dette Lovforslag vilde komme i Udvalg og aldrig komme frem mere. Jeg ved i Grunden ikke, hvorfor man skulde ønske det. Det vilde være underligt at ønske det for et Lovforslag, saa kunde man jo lige saa godt sige Nej til det straks, naar man ikke vilde have noget ud af det. Men det er jo noget brutalt at sige Nej til et Lovforslag straks, og da der er nogen Forskel paa de to Paragraffer, saa er det ikke min Mening saadan uden videre at sige Nej til Overgangen til anden Behandling. Jeg forstaaer i Virkeligheden ikke, hvad Nytte det skulde gøre at lade det gaa i Udvalg og begrave det der, saa at man aldrig saa det mere.

Smidlertid erkender jeg, at Spørgsmaalet om Udvalg ikke ligger for i Øjeblikket, og jeg skal derfor afholde mig fra at komme videre ind derpaa.

M. Madsen: Jeg skal ikke i nogen væsentlig Grad forlænge Debatten. Jeg erkender, at det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Vestervig (N. Andersen) udtalte, at i Øjeblikket er Prisen kun 65 Ore for Sukkerroer pr. Centner, men det bør dog huskes, at disse Kontrakter ikke garantere dem denne Pris. Naar Priserne gaa yderligere ned paa det store Marked, ville de ogsaa gaa ned her. Ifølge den Beregning, som det ærede Medlem fra Vestervig opstillede, saa det jo ud, som om det var en ualmindelig lukrativ Forretning at dyrke Sukkerroer, og var det Tilfældet, skal jeg villig erkende, at der ikke var nogen Grund til at fremkomme med dette Forslag; men jeg tror ikke, det er Tilfældet. At der kan paavises enkelte Eksempler, og at der specielt kan paavises et enkelt Eksempel som det, det ærede Medlem selv traf frem, Erhardt Frederiksen fra Maribo, som er en anerkendt Kapacitet paa alle Landbrugsomraader og maaste har en særlig udmærket Jord dertil, Jord, som er bragt i en Kultur, der kan frembringe noget ekstraordinært, det beviser jo ikke, at man i Ualmindelighed kan frembringe en saa ualmindelig stor Indtægt derpaa. Smidlertid kom det ærede Medlem jo til en Gennemsnitsberegning paa 99 Kr. pr. Td. Land, og jeg erkender ogsaa, at det maa siges at være betydeligt. Det ærede Medlem fra Faaborg (Kr. Jensen) vilde dog ikke naa til en nær saa høj Beregning, som den, det ærede Medlem fra Vestervig naaede til. Jeg antager i øvrigt, at det ærede Medlems Beregning er støttet paa Landhusholdningssekskabets Behandling af Sagen, og jeg skal derfor ikke komme ind derpaa. Jeg bestrider ikke